

“В своїй хаті й своя правда, і сила, і воля”.
Тарас ШЕВЧЕНКО

Ямни́ця

№ 1 (23) квітень 2016 року

Народна самодіяльна хорова капела ім. Р. Долчука – переможець фестивалю «Красне поле»

Протягом трьох днів, з 11 по 13 березня, у місті Хуст, над Тисою, проходив VII відкритий фестиваль-конкурс стрілецької пісні «Красне поле». На захід з’їхалося чотири десятки колективів та вокалістів із різних куточків України, серед них і наша народна самодіяльна хорова капела імені Р. Долчука.

13 березня у районному будинку культури відбувся гала-концерт та нагородження переможців. Оцінювали мастерість виконавців у трьох номінаціях: хорові колективи, вокальні ансамблі та солісти-вокалісти, дуети, тріо та квартети. Компетентне жюрі в складі професора Київського національного університету культури і мистецтв, заслуженого працівника культури України Петра Андрійчука, в.о. начальника управління культури Закарпатської ОДА Івана Канюки, заслуженого діяча мистецтв України Степана Галібарди, заслуженого діяча естрадного мистецтва України Ігоря Біліка та інших.

– У цьому році учасники показали надзвичайно високий виконавський рівень, – зазначив голова журі Петро Андрійчук. – Були між конкурсантами і такі, що постійно приїжджають на «Красне поле», і відрадно, що з року в рік вони виступають все краще. Нові ж колективи поставилися до заходу також із великою відповідальністю, що не може не тішити. Також позитивно, що фестиваль переростає рамки «відкритого» і стає все-українським, адже географія учасників дуже широка. І це не тільки захід, але й схід та північ України. А головне, що захід має яскравий національний дух.

За неповторність виконання своїх пісень та професіоналізм народна самодіяльна хорова капела імені Р. Долчука БК с. Ямници була нагороджена дипломом I ступеня і стала переможцем цього фестивалю. Від імені Ямницької сільської ради, депутатського корпусу, освітніх та всіх мешканців Ямниці прийміть найщиріше привітання з цією великою перемогою.

Стартували футболісти

На радість усіх аматорів шкіряного м’яча та усіх вболівальників, в неділю 3 квітня розв’язалася найголовніша футбольна інтрига – першість області з футболу, в якій протягом року братиме участь футбольна команда «Вихор». У домашньому матчі I-го туру ямничани приймали футбольну команду «Дністер» з м. Галич.

Чудовий сонячний неділійний день, усмішки та хороший настрій у тисячі вболівальників, з десяток фотографів та журналістів – все це символізувало відкриття футбольного свята у Ямници. До початку чемпіонату Ямницька сільська рада підготувала для вболівальників сюрприз – оновлені трибуни, які значно змінили обличчя стадіону. Для кожного любителя футболу були спеціально розроблені календарі матчів «Вихоря» на перше футбольне півріччя. Нововведенням стала й «скринька» при вході на стадіон. Кожен бажаючий вболівальник може туди вкинути кошти на розвиток футбольної команди Ямниці.

Зауважимо, що цього року головою правління (президентом) команди ФК «Вихор» став депутат обласної ради, громадський діяч Роман Ткач, який, сподіваємося, докладе максимум зусиль, щоб команда достойно виступала в цьому сезоні.

Після урочистого підняття українського стягу та виконання державного гімуна України до футбольістів і вболівальників звернувся з привітальним словом сільський голова с. Ямници Микола Зелінський. Він побажав усім футболістам достойної та чесної гри.

Отож, після свистка арбітра розпочалася запекла боротьба. Перед початком гри деякі футбольні фахівці надавали пере-

вагу команді з Галича. Однак, як виявилось пізніше, не так сталося, як гадалося. Молодий амбітний «Вихор» склав гідну конкуренцію супернику.

Матч юнацьких команд розпочався з постійним контранаступом на ворота галичан. Уже в першому таймі молоді «вихорці» перемагали гостей з рахунком 2:0. Другий тайм був повністю під контролем «Вихоря» і додавився ще трьома забитими м’ячами – 4:1. Це перша яскрава та обнадійлива перемога молодих футbolістів з Ямниці.

Футбольна зустріч дорослих складів була більш напруженою, адже, як виявилось з перших хвилин матчу, суперники рівні за силами. Більшість матчу пройшла в боротьбі за м’яч у центрі поля. Проте галицький «Дністер» дещо переважав ямничан у технічній манері гри, що в підсумку й далося відмінні. У середині першого тайму галичани забили один гол, що й став переможним у поєдинку.

Не варто засмучуватися: всі вболівальники вірять, що перемоги «Вихоря» ще попереду. Тож успіху тобі, наш ямницький «Вихор».

Шановні ямничани!

Квітень – це місяць, коли пробуджується природа. Після зими необхідно навести порядок не тільки у своїх садибах та подвір'ях, а й на прилеглих до них територіях, на цвинтарях, берегах потічка, ліквідувати стихійні сміттєзвалища.

Ми дякуємо всім, хто в суботу, 9 квітня, попрацював на благо громади. Будемо продовжувати опоряджувальні роботи і в суботу, 16 квітня. Просимо вас приєднатися до загальносільської толоки і спільними зусиллями зробити наше село чистим і красивим, безпечним і комфортним.

Чекаємо вас о 9.00коло сільської ради з лопатами, вініками та ін.

З повагою, сільський голова та депутати сільської ради

**Ямницька сільська рада
Тисменицького району Івано-Франківської області
РІШЕННЯ**

**3 сесії VII демократичного скликання
від 28 січня 2016 року № 30**

с. Ямниця

**Про встановлення місцевих податків і зборів та ставки
акцизного податку на території Ямницької сільської ради**

Керуючись статтею 143 Конституції України, відповідно до Податкового кодексу України від 02.12.2010 року № 2755-VI, Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році» від 24.12.2015 р. № 909-VIII, пункту 24 частини 1 статті 26, статті 59 Закону України від 21.05.1997р. № 290/97 «Про місцеве самоврядування в Україні», з метою встановлення місцевих податків і зборів та ставки акцизного збору на території Ямницької сільської ради, сесія сільської ради вирішила:

1. Встановити, що на території Ямницької сільської ради з 1 січня 2016 року справляються наступні місцеві податки і збори: податок на майно; єдиний податок.

2. Встановити ставки єдиного податку з розрахунку на календарний місяць:

2.1. Для першої групи платників єдиного податку для всіх видів господарської діяльності, передбачених для цієї групи, – 10 відсотків

**ВИТЯГ з додатку № 2 до рішення
сільської ради від 28.01.2016 р.**

4.4. Ставка земельного податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено (незалежно від місцезнаходження):

4.4.1. У відповідності до п. 274.1 Податкового кодексу України ставка земельного податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, встановлюється у розмірі 3%, а для сільськогосподарських угідь – 1% від їх нормативної грошової оцінки.

4.4.2. Ставка земельного податку за земельні ділянки зайняті житловим фондом, які використовуються без утримання прибутку встановлюється в розмірі 0,1% від їх нормативно-грошової оцінки.

**Ямницька сільська рада
Тисменицького району Івано-Франківської області
РІШЕННЯ**

4 сесії VII демократичного скликання

від 18 лютого 2016 року №

с. Ямниця

**Про внесення змін до рішення сільської ради
від 28 січня 2016 року № 30 «Про встановлення місцевих
податків і зборів та ставки акцизного податку
на території Ямницької сільської ради»**

Відповідно до Податкового кодексу України від 02.12.2010 року № 2755-VI, Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році» від 24.12.2015 р. № 909-VIII, керуючись статтями 26, 59 Закону України від 21.05.1997р. № 290/97 «Про місцеве самоврядування в Україні», з метою встановлення місцевих податків і зборів та ставки акцизного збору на території Ямницької сільської ради, сільська рада вирішила:

Внести зміни до рішення сільської ради від 28 січня 2016 року № 30 «Про встановлення місцевих податків і зборів та ставки акцизного податку на території Ям-

**Ямницька сільська рада
Тисменицького району Івано-Франківської області
РІШЕННЯ**

4 сесії VII демократичного скликання

від 18 лютого 2016 року №

с. Ямниця

**Про надання пільг зі сплати земельного податку
юридичним особам на 2016 рік**

Відповідно до статей 7, 12, 284 Податкового кодексу України від 02.12.2010 року № 2755-VI, Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості

кого) року, за 1 кв. метр бази оподаткування.

4. Надати пільги зі сплати податку:

— база оподаткування об'єкта/об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності фізичної особи платника податку, зменшується:

а) для квартири/квартир незалежно від їх кількості — на 60 кв. метрів;

б) для житлового будинку/будинків незалежно від їх кількості — на 250 кв. метрів;

в) для різних типів об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток (у разі одночасного перебування у власності платника податку квартири/квартир та житлового будинку/будинків, у тому числі їх часток), — на 300 кв. метрів.

5. Для підакцізних товарів, реалізованих відповідно до пп. 212.1.11., п. 212.1.12., пп. 212.1.13 підпункту 213.1.9, пункту 213.1 статті 213 Податкового кодексу України, ставки акцизного податку встановити у розмірі 5 відсотків від вартості (з податком на додану вартість).

6. Затвердити додатки (1, 2) про місцеві податки і збори.

7. Оприлюднити рішення у місцевій газеті «Ямниця».

8. Контроль за виконанням рішення покласти на постійну комісію сільської ради з питань бюджету, планування та соціально-економічного розвитку.

**Сільський голова
Микола ЗЕЛІНСЬКИЙ**

4.4.3. У відповідності до п. 274.1 Податкового кодексу України ставка земельного податку встановлюється у розмірі 6% від їх нормативної грошової оцінки за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності).

4.4.4. У відповідності до п. 277.1 Податкового кодексу ставка податку за земельні ділянки розташовані за межами населених пунктів встановлюється в розмірі 5% від нормативної грошової оцінки одиниці площи ріллю по області.

Примітка: З повним текстом додатків та положенням про податок на майно можна ознайомитися в приміщенні Ямницької сільської ради за адресою: с. Ямниця, вул. Галицька 36.

звітного (податкового) року, за 1 кв. метр бази оподаткування.

4.4. Ставка земельного податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено (незалежно від місцезнаходження).

4.4.1. У відповідності до п. 274.1 Податкового кодексу України ставка земельного податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, встановлюється у розмірі 1%, а для сільськогосподарських угідь – 0,5% від їх нормативної грошової оцінки.

4.4.3. У відповідності до п. 274.1 Податкового кодексу України ставка земельного податку встановлюється у розмірі 2% від їх нормативної грошової оцінки за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності).

2. Оприлюднити рішення у місцевій газеті «Ямниця» та районній газеті «Вперед».

3. Контроль за виконанням рішення покласти на постійну комісію сільської ради з питань бюджету, планування та соціально-економічного розвитку.

**Сільський голова
Микола ЗЕЛІНСЬКИЙ**

Ямницької сільської ради, сільська рада вирішила:

1. Надати пільгу в розмірі 65% зі сплати земельного податку для підприємств промисловості, що розташовані на території Ямницької сільської ради.

2. Оприлюднити рішення у місцевій газеті «Ямниця» та районній газеті «Вперед».

3. Контроль за виконанням рішення покласти на постійну комісію сільської ради з питань бюджету, планування та соціально-економічного розвитку.

**Сільський голова
Микола ЗЕЛІНСЬКИЙ**

Світла пам'ять

Відійшов у вічність Василь Фащук — педагог, драматург-сценарист, громадсько-культурний і просвітницький діяч. Театрали Івано-Франківська добре пам'ятають вистави за його інсценізаціями: «Данило Галицький», «Терен на шляху», «Олекса Довбуш», «Кайдашева сім'я». Народився Василь Фащук у Ямниці 18 серпня 1929 р.

Після війни закінчив Станіславське педучилище, працював учителем. Навчання в Чернівецькому університеті перервав арешт за «антирадянську» діяльність і ув'язнення, яке відбувалось у Хабаровському краї. Під час хрушевської відліги був звільнений і повернувся на педагогічну роботу. З 1962 року викладав українську мову і літературу в школах Івано-Франківська.

У роки незалежності України Василь Фащук працював в управлінні Івано-Франківського міського товариства української мови «Просвіта» ім. Т. Шевченка, спочатку референтом, а згодом відповідальним секретарем.

Він — лауреат премій ім. Івана Крип'якевича та Марії Підгрянки, почесний член «Просвіти», нагороджений медаллю «Будівничий України». Та основним захопленням Василя Фащука завжди був театр. Для нього він написав 20 п'єс-інсценізацій переважно на історичну тематику. Значна частина їх побачила світло рампи на сценах багатьох театрів: Івано-Франківського, Тернопільського, Рівненського, Чернівецького обласних, Львівського театру юного глядача, Ямницького самодіяльного народного театру та інших. За останні роки Василь Фащук видав збірки історичних драм — «Княжа слава» за романами, присвяченими Галицько-Волинському князівству, та «Борці за волю України», головними героями яких є визначні постаті історії Прикарпаття: Іван Муха, Семен Височан, Олекса Довбуш, Дмитро Вітовський тощо. Попрощаючись з Василем Фащуком прийшли просвітні, учні і педагоги ЗОШ № 13, де він викладав, односельці. Поховали в рідному селі Ямниця.

**ПАТ «Івано-Франківськцемент»
повідомляє**

Шостого березня в актовому залі Ямницької школи відбувається схід села, де серед інших питань прозвучало повідомлення від мешканців Ямниці про те, що на ПАТ «Івано-Франківськцемент» начебто будуть спалювати побутове сміття з цілого Івано-Франківська. Чи так це? Ямницька сільська рада запитала керівництво заводу, на що отримала грунтovну відповідь. Цілий текст відповіді подаємо нижче.

В усіх європейських країнах тверді побутові відходи проходять первинну обробку і сортування на спеціальних сміттєпереробних заводах, і тільки приблизно 30% від загальної маси відходів посортовані, підсушенні і подрібнені можна спалювати в теплових агрегатах, в тому числі на обертових печах цементних заводів. Ці відходи за міжнародною назвою класифікуються як RDF. Отже, як таке сміття в цементних печах спалювати не можна, а можливо тільки частину з нього, наприклад папір, текстиль, шкіру, дерево, відрізані під час обробки після спалювання в цементних печах.

Правління і весь колектив ПАТ «Івано-Франківськцемент», в першу чергу, найбільш зацікавлені в чистому довкіллі та мінімізації впливу виробництва на навколишнє середовище. Принагідно повідомляємо про те, що на підприємстві існує 136 пилеупловлюючих агрегатів (фільтрів) іонізного виробництва для очищення газів та повітря. Два основні джерела викидів на обертових печах № 1 та № 2 укомплектовані електрофільтрами, які забезпечують викиди твердих частинок в кількості 27-30 мг/м³ газів при нормативно дозволених викидах до 50 мг/м³.

Доводимо до відома громадськості, що на підприємстві є телефон гарячої лінії, по якому може звернутися кожен мешканець с. Ямниця, що стосується екологічної діяльності підприємства та протягом трьох-чотирьох днів буде надано вичерпну відповідь. Телефон гарячої лінії: 58-37-29.

**Правління ПАТ
«Івано-Франківськцемент»**

ОГОЛОШЕННЯ

Шанов

Здобути та перспективи за 100 днів

Трохи більше чотирьох місяців минулого з того часу, коли громада села Ямниця обрала своїм керманичем молодого та енергійного політика, громадського діяча, корінного мешканця – Миколу Романовича Зелінського. З одного боку, термін головування є ще дуже мізерним, але з другого (як для людини, що вже займала високу управлінську посаду голови Тисменицького району) – цілком достатній, щоб підвести певні підсумки перших починань, накреслити відповідні перспективи для майбутнього розвитку Ямниці.

Слід зауважити, що теперішній очільник села йшов на вибори з широкою та доєктною програмою соціально-економічних та культурно-спортивних заходів, зокрема провести каналізацію в селі, завершити будівництво школи та берегоукрілення річки, встановити світлофор на перехресті вулиць Галицька-Смішинська, діяти про соціальний захист населення, підтримувати футбольну команду «Вихор» та спорт відому, проводити різні заходи з дозвілля, облаштувати відпочинковий сквер в центрі села і т.д.

Найважливішим в роботі сільського голови є повноцінна робота закладів та установ, які забезпечують життєдіяльність кожного населеного пункту і від яких залежить задоволення інтересів та комфортне життя кожного мешканця (сільська рада,

ж Ямниця – це населений пункт, у якому розташовані місцеві очісні споруди. М. Зелінський у своїй передвиборчій кампанії наголошував на цю проблематику і намагається дотримати свого слова. Після ряду зустрічей з керівництвом КП «Водоекотехпром» створено проектно-кошторисну документацію, що дозволить вже на весні цього року розпочати каналізацію вулиць Нова та Шевченка. Другий проект каналізації села буде проходити по вул. Шевченка, Франка та Поповича.

Освітні заклади. Найбільшим здобутком для Ямниці є угоди між Ямницькою сільською радою та правлінням ПАТ «Івано-Франківськцемент» про завершення реконструкції недобудованого корпусу школи. Створивши благодійний фонд «Ямниця» ПАТ «Івано-Франківськцемент», стане

його основним наповнювачем. Уже цього року на рахунок фонду надійуть кошти для завершення реконструкції корпусу № 2 Ямницької ЗОШ. Це дозволить збільшити кількість місць для навчально-виховного процесу дошкільної освіти, музичної школи, облаштувати музеї історії та побуту села і т.д. Окрім цього, за кошти благодійного фонду буде проведено

Микола Зелінський

реконструкцію котельні, що біля стадіону, під молодіжний розважальний центр.

Неважкаючи на те, що чинне законодавство не дозволяє прямо фінансувати заклади освіти з сільського бюджету, педагогічний колектив, вихованці Ямницької ЗОШ, музичної школи, дитячого садка постійно відчувають пікнівування з боку місцевої влади. Цього року вже виділено значні кошти на безкоштовне харчування дітей початкової школи, зроблено ремонт внутрішніх туалетів в музичній школі. Крім того, надано кошти для покращення матеріально-технічної бази закладів освіти села. Також планується прийняти положення про преміювання обдарованих дітей, призерів олімпіад та різноманітних конкурсів за поданням освітніх закладів.

Благоустрій. Велика увага приділяється і вирішенню питань благоустрою, оскільки саме вони зачіпають інтереси всіх, без винятку, мешканців Ямниці. За цей короткий час відбулися помітні зміни. Було завершено облаштування дитячого майданчика в мікрорайоні «Бангладеш», який став окрасою місцевості.

Протягом лютого-березня тривала копітка робота в центральній частині села та громадських місцях по обрізанню сухих та проблемних дерев, що було вкрай наболілою проблемою. Як і в попередні роки у селі налагоджено вивіз сміття та вуличне освітлення.

Також на меті М. Зелінського та депутатського корпусу є облаштування біля музичної школи скверу дозвілля та відпочинку, з дитячим та спортивним майданчиками, різними тренажерами,

Будівництво школи вже розпочато

Відкриття дитячого майданчика.
На фото: М. Зелінський, Я. Шозда, Р. Савуляк

школа, лікарська амбулаторія, дитячий садок, будинок культури і т.д.). Тому наведемо перші кроки новообраних голови та депутатського корпусу за 100 днів спільної праці.

Кадрові зміни. Багато мешканців Ямниці були нездоволені роботою працівників апарату сільської ради. Тому М. Зелінський в першу чергу провів ряд кадрових змін у виконавчому комітеті. На зміну працівникам пенсійного віку прийшли нові молоді люди, передусім ямничани, на яких новообраний голова покладає великі надії та сподівання, що вони стануть гідною командою, яка буде вірно служити сільській громаді.

Каналізація. Враховуючи приміське розташування та швидку забудову населеного пункту, теперішній владі треба вирішити досить непросте питання – водопостачання та каналізація. До того

лавочками, місцями для відпочинку тощо. Розробляється проект скверу та встановлення вартість його будівництва.

Актуальним є питання по створенню у селі комунального підприємства, яке б значно полегшило роботу місцевого самоврядування та економило кошти нашої громади.

Спорт. Слід відзначити і серйозні зрушення, що відбулися вгалузі фізичної культури і спорту. Ще до сьогодні вболівальники ямницької футбольної команди «Вихор» діляться найкращими враженнями від минулорічного успішного сезону нашої команди та виходу в вищий дівізіон. Для майбутнього існування футбольної команди сільського голова М. Зелінський та депутат обласної ради Р. Ткач запропонували створити громадську організацію під назвою ФК «Вихор», яка буде фінансуватися як з бюджету села, так і за рахунок благотворіння та меценатів. Це дозволить якнай-

риторія якого займає майже 20 гектарів. Проект ще на початковій стадії, однак зрушений вже є. Планы масиву виконує проектна організація «Діпроміст». Учасники АТО та малозабезпеченні верстви нашого села отримають земельні плани в першу чергу.

Безпека. Встановлення світлофора на перехресті вулиць Галицька-Смішинська (біля старого кладовища) є актуальним для нашої громади давно. Нарешті після кількох зустрічей із керівництвом служби автомобільних доріг отримано дозвіл на облаштування світлофора. Наразі готовиться проектно-кошторисна документація, тому надімось, що до кінця поточного року світлофор все таки буде встановлений.

Незабаром будуть продовжені роботи для берегоукрілення потічка, який у попередні роки завдав чимало шкоди присадибним ділянкам і майну односельчан. Цього року на берегоукрілення планується витратити понад один мільйон гривень. Також

ведуться переговори із керівництвом Львівської залізниці для облаштування пішохідного переходу через колію по вулиці Л. Українки. Наразі питання вивчається.

Культура. У селі регулярно відбуваються заходи для відзначення пам'ятних дат та ювілеїв, державних свят. Сільська рада забезпечує всім необхідним БК с. Ямниця та аматорські вокальні ансамблі. Було проведено такі заходи: 110 років аматорській народній хоровій капелі «Дзвін», вечір-реквієм за Небесною Сотнею, вшанування Т. Г. Шевченка. Цього року планується провести День села так, як було раніше, в першу неділю серпня, відокремивши його від дня Незалежності. Планується відновити патріотичний захід «Кутєцька ватра».

Різне. Однією із наболілих проблем Ямниці також є розширення кладовища. З боку сільської ради є пропозиція продовжити його в сторону урочища «Лозі» і збільшити з одного до чотирьох гектарів. Для цього М. Зелінський та земельна комісія вже скликали жителів села, які мають на даній території земельні ділянки для вирішення цього питання. Наразі привають подальші обговорення цієї проблеми.

Слід також відмітити і активну роботу новообраних депутатського корпусу, адже саме завдяки їхнім зусиллям, наполегливості та розумінню вдалося та вдається здійснити чимало корисних справ.

Враховуючи, що рік тільки почався, є великий сподівання на успішне вирішення тих проблем, які ще залишаються. Від громади села хотілося б розуміння, підтримки, поради, а інколи і розумної та неупередженої критики.

Андрій СМІЖАК

Всебічна підтримка культури села – пріоритет М. Зелінського

краєзнавчі та музичні колективи, а також хори та ансамблі. Сільська рада забезпечує всім необхідним БК с. Ямниця та аматорські вокальні ансамблі. Було проведено такі заходи: 110 років аматорській народній хоровій капелі «Дзвін», вечір-реквієм за Небесною Сотнею, вшанування Т. Г. Шевченка. Цього року планується провести День села так, як було раніше, в першу неділю серпня, відокремивши його від дня Незалежності. Планується відновити патріотичний захід «Кутєцька ватра».

Оновлені трибуни на стадіоні

Їдальні у Ямницькій школі

якісність харчування добра тут не малою мірою тому, що ідеальна знаходить ся в оренді ПП, ТОВ «Стожари». Його керівник – фахівець відповідального профілю: тривалий час була завівиробництвом ідалені Ямницького цементно-шиферного заводу, закінчила курси дієтологів. Тож розробляє меню зі знанням справи», – розповідає директор школи. Кухарі в школі використовують якісні продукти, що виробляються в місцевих фермерських господарствах. І справляються з доволі великою кількістю відвідувачів. Самих лише учнів 265.

Кухарі від ТОВ «Стожари»

Але наразі найважливішим є те, що харчування добре тут не малою мірою тому, що ідеальна знаходить ся в оренді ПП, ТОВ «Стожари». Його керівник – фахівець відповідального профілю: тривалий час була завівиробництвом ідалені Ямницького цементно-шиферного заводу, закінчила курси дієтологів. Тож розробляє меню зі знанням справи», – розповідає директор школи. Кухарі в школі використовують якісні продукти, що виробляються в місцевих фермерських господарствах. І справляються з доволі великою кількістю відвідувачів. Самих лише учнів 265.

Але наразі найважливішим є те, що харчування добре тут не малою мірою тому, що ідеальна знаходить ся в оренді ПП, ТОВ «Стожари». Його керівник – фахівець відповідального профілю: тривалий час була завівиробництвом ідалені Ямницького цементно-шиферного заводу, закінчила курси дієтологів. Тож розробляє меню зі знанням справи», – розповідає директор школи. Кухарі в школі використовують якісні продукти, що виробляються в місцевих фермерських господарствах. І справляються з доволі великою кількістю відвідувачів. Самих лише учнів 265.

Школярам смачного

Як відомо, своєю січневою постановою Кабмін України скасував безкоштовне харчування для школярів 1-4 класів, окрім дітей із малозабезпечених сімей. З того часу право на безкоштовне харчування мали тільки діти-сироти, діти, позбавлені батьківської опіки, діти з особливими освітніми потребами та інші категорії. Було повідомлено, що харчування решти школярів, за бажанням, так би мовити, можуть фінансувати органи місцевого самоврядування з місцевих бюджетів. Тому на лютневій сесії сільського голова М. Зелінський та депутатський корпус одноголосно вирішили, що харчування у Ямницькій ЗОШ для початківців буде безкоштовним.

Перед деятою ранку в Ямницькій ЗОШ в ідальні починається рух. Тутешні працівники розкладають на тарілки обідні порції. Велика перерва – це час, коли сюди приходять учні, найперше початківці. Сьогодні їм подали гречку з котлетою і салатом, а також чай. Котлета пішла за мілу душу... «Годують у нас дуже добре, – розповідає директор школи Наталія Винник. – Є перше, друге, салати. На перші: і борщі, і супи. На друге: пшенична, рисова, кукурудзяна каша, картопляне пюре, а котлети і свинні, і курячі, готують також печінкові оладки. Словом, гріх скажитися». Доказом правди

вості цих слів є і те, що харчуватися сюди приходять не лише учні, а й учителі, працівники сільради. До слова сказати, обиді неймовірно дешеві при такій якості. «Я теж тут обідаю, – зізнається сільський голова Микола Зелінський. – За 10-15 гривень можна навіть дуже смачно й ситно поїсти». «А якість

«Герої не вмирають... Просто йдуть. Із фронту – в небо. В лицарі – зі смерті...»

Світлий Ангел Руслан Юрчишин

2 січня 2016 року до Ямниці прилетіла сумна звістка. Рік розпочався великою втратою – відійшов у вічність ямничанин, Герой, захисник України, доброволець, снайпер Національної Гвардії, художник Руслан Юрчишин. За покликом серця пішов воювати на Схід України, незважаючи на те, що медики за станом здоров'я вважали його непридатним. У новорічну ніч 2015 отримав поранення в ногу. Потім – довга і виснажлива боротьба за право ходити по шпиталах України і за кордоном. Цілий рік для Руслана тривала друга «війна» – із травмою. Лікувався в Харкові, Києві, волонтери допомогли відбути на лікування в Грецію. Це був рік великих випробувань, болю, а разом з тим – радості, нових зустрічей, відкриттів, натхнення. Нога боліла і не відновлювалась. Рівно через рік, в ніч з 1 на 2 січня 2016, серце мужнього воїна і великого Патріота зупинилося, не витримавши навантаження. Руслан став першою втратою Ямниці у цій неоголошенні новітній війні.

Перемагаючи біль втрати, про сина розповіла мати. Юрчишин Руслан Іванович народився 31 травня 1982 року в селі Вовчинець Тисменницького району Івано-Франківської області, але дуже часто бував у Ямниці, оскільки звідси родом мама. З п'ятого по дев'ятий клас навчався у Ямницькій загальноосвітній школі I-III ступенів. Тоді ж відвідував і художню школу, оскільки з дитинства мав дар до творчості і вміння красиво малювати. Після закінчення дев'ятого класу вступив до професійно-технічного училища №5 за спеціальністю «Різьба по дереву».

У 2008 році був призваний на

військову службу до Львова. Після закінчення служби багато працював. Руслан мав золоті руки, творив як вироби мистецтва, так і звичайну роботу. Не було такого, за що він не міг взятися. Все вмів зробити, навіть пам'ятники на кладовище виготовляв. Але понад усе любив малювати.

31 серпня 2014 року пішов захищати нашу Україну добровольцем (Національна Гвардія України, військова частина 3017. Снайпер).

У ніч на 1 січня 2015 року, під

час обстрілу із стрілецької зброї з боку противника, на блокпосту № 34 в с. Кримське Луганської області отримав поранення нижньої третини правого стегна — вогнепальний багатоуламковий перелом правої стегнової кістки зі зміщенням.

Перша допомога була надана в Лисичанській МКЛ, де було проведено першу операцію. Друга операція, відтак, була в Харкові. Пізніше в м. Києві було зроблено шість операцій. З допомогою волонтерів Руслан відбув на лікування і реабілітацію до Греції. Там, в Афінах, було

валась. У січні 2016 року повинен був ще раз відбути до Греції на чергову операцію. На новорічні свята поїхав відпочити у Карпати. У ніч на 2 січня 2016 року Руслана не стало. Серце не витримало навантажень, і Герой завершив свій шлях земних страждань, назавжди ставши до лав Небесних Воянів-українців.

Після смерті Руслана на його сторінках в соцмережах з'явилась сотні повідомлень зі словами співчуття, із яких видно, що Герой був справді людиною винят-

ковою порядною, чесною, щирою. Класний керівник А. Лесів згадує, що серед однолітків він користувався великою повагою, мав добре лідерські якості і якось особливу сонячну посмішку. Завжди охайній, усміхнений і відповідальний. Він николи не був багатослівним і не терпів несправедливості.

Руслан відійшов у славі героя, але його думки, справи, любов до рідної землі живуть. Українська громада Греції, волонтери і просто небайдужі греки в пам'ять про нього зібрали кошти і купили реанімаційний автомобіль швидкої допомоги, який подарували медикам АТО для надання першої медичної допомоги

пораненим захисникам України. Реанімобіль назвали «РУСЛАН», і він вже врятував перше життя – поранений боєць «Промінь» був доправлений на ньому до лікарні ім. Мечникова.

Доторкнувшись до мистецької музи Героя можуть тепер усі, хто заходить у вестибюль школи. Там висить картина Руслана, яка має свою історію, початок її йде від свята «Останнього дзвоника» 2015 року. Тоді воно пройшло під гаслом «без квітів». Замість того, щоб купувати дорогі букети, учні і батьки зібрали кошти, щоб допомогти пораненому односельчанину, випускнику нашої школи, адже він саме відбув на лікування до Греції. Зібрану суму передали матері. Руслан був дуже розчарований, переживав. За цю увагу він обіцяв обов'язково прийти до школи на своїх ногах і подарувати власну картину рідному навчальному закладу. На жаль, і в цієї мрії обірвались крила. Чудову картину до школи принесла вже матір Руслана в чорній хустині....

Сьогодні у вестибюлі школи оформляється куточок пам'яті, у якому знайдуть своє місце ця картина, портрет Героя, його нагороди.

Пам'ятаймо про його жертву заради нас: Руслан Юрчишин віддав своє життя за те, щоб війна ніколи не постукала в наші двері...

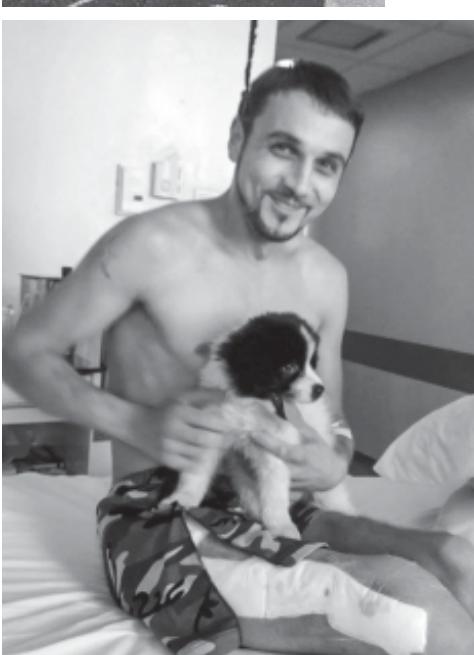

зроблено ще три операції. Все це протягом одного року.

4 грудня 2015 року Руслан був нагороджений відзнакою «За бойову звитягу» у місті Івано-Франківську.

Отримав подяку за особистий внесок у збереження та пропагування українських культурних цінностей за кордоном та з нагоди презентації в Грецькій Республіці персональної виставки художників робіт в рамках урочистих заходів, присвячених 24-ї річниці Незалежності України.

Взимку прибув на рідну землю. Рана тривожила, нога не відновлю-

Отець Віталій КУЗЬМИН: «У зоні АТО українські солдати дивляться на священиків, як на броню...»

Для українських військових, які захищають Україну від проросійських сепаратистів та російських агресорів на Донбасі, важлива присутність священиків. Іхня місія – дати бійцям надію та показати, що Бог завжди поруч з ними. Військовий капелан зброй до рук не бере, але він допомагає солдатам долати жахіття війни. Фронтові духівники переконані, що в окремих випадках, коли зло не можна побороти інакше, ніж силою зброї, війна є допустимою.

— Отче, коли ви вперше поїхали на Схід і що цьому передувало?

— Уперше я поїхав у зону АТО 28 грудня 2014 року, у район Лисичанська, де пробув місяць. А передували цьому роздуми про те, що я можу зробити для моєї України, що

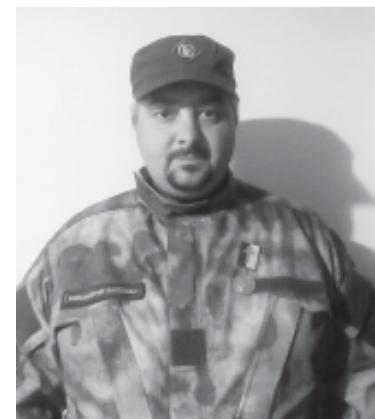
Вони майже до самого кінця не згадувалися про те, що я на передовій. Дружина дізналася, випадково почувши в телефоні вибух міни. Звичайно дуже хвилювалася.

— Ви чітко знали свій маршрут, їхали з правоохоронцями?

— Від часу моого першого рішення їхати до моменту, коли я на вокзалі сів у потяг, пройшло близько місяця, бо я якийсь час хворів. А на передовій потреба в капеланах змінюється мало не щодня. У листопаді 2014-го, за чотири чи п'ять днів до виїзду, я знову, що поїду в м. Ізюм на військову базу до нацгвардійців. А за два дні до виїзду зателефонував отець Валерій Гром, працівник Департаменту Патріаршої Курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур, і попросив моєї згоди поїхати на передову, під Лисичанськ, де є більша потреба капелана. Під час другої поїздки, в жовтні-листопаді 2015 року (40 днів), маршрут поїздки не змінився. Добираючися я сам потягами з Івано-Франківська до Києва. Звідти в грудні 2014 до Лисичанська, а в жовтні 2015 до Костянтинівки, потім Артемівськ, а звідти на Попасну.

— В яких умовах знаходились у зоні АТО. Жили разом із військовими?

— Умови військово-польові. Бліндаж-землянка, на деяких позиціях сільська інколи напівзруйнована чи покинута хата. Жив з бійцями або офіцерами. Як міг ділив з ними солдатську долю і усі негоди такого побуту. Разом працювали, іли, молилися, переживали під час обстрілів. Там же і облаштовували,

як могли, місця для молитви, сповіді і служіння Божественної Літургії.

— Вам солдати розкривають душу, про що вони говорять, що їх тривожить?

— Про це можна писати окремі великі статті, якщо не романи. Якщо коротко: страх, адже постійно стріляють; смуток за рідними, бо вже рік чи півтора без коханих, дітей, батьків; страх від того, що Бог їм не простить (це у тих, хто вбивав); зневіра не у Бога, зневіра у владі, у змінах на краще, у закінченні війни, у перемогу. Часто, просто у польовох умовах, особливо під час сповідей, мусиш проводити буквально реабілітацію. Я бачив, як сповідь лікує душевні рани. Бачив по очах снайпера, який на сповіді перш ніж почати говорити, півгодини ридав, як дитина. Ніколи раніше не думав, як неймовірно потужно діє сповідь. Коли боєць сповідався вперше в житті і після розрішальної молитви глибоко зіткнув і сказав, що він ніколи такого не переживав, що йому реально стало легше на серці.

— Якщо ми захищаємо свою землю, вбивство ворога не є гріхом?

— Життя будь-якої людини є свячене і дане Богом. Тому відібрать його – гріх. Але священним є також обов'язок захищати свою сім'ю, домівку, землю, країну. Коли я, захи

ження, що назавжди залишились у Вашій памяті?

— Таких випадків багато. Найяскравіші враження – це сповіді хлопців. Таких сильних переживань, я ніколи не мав у своєму служінні до війни. Надзвичайно вражаюче служити Літургію для бійців під відкритим небом, бо на деяких позиціях бліндажі такі маленькі, що служити там неможливо. Сильно закарбовуються в пам'яті бой, обстріли і поведінка різних бійців у таких стресових ситуаціях.

— Православні священики також служать капеланами в українському війську?

— На фронті я стикався з православними священиками кіївського патріархату. Їх там дуже багато, і ми з ними дуже дружно жили і ділили служіння. Я чув і про православних московського патріархату, і про протестантів, і навіть про юдеїв. Але я з ними не зустрічався, тому нічого сказати не можу.

— Розкажіть про якись випадок, який в зоні АТО викликав у Вас найяскравіші вра

**Розмовляв
Андрій СМІЖАК**

Оголошення

Проводиться збір продуктів до Великодніх свят учасникам АТО – жителям села Ямниця, які на даний момент перебувають на Схід України.

Всіх бажаючих просимо приносити продукти в сільську раду: мед; каву; чай; лимони; горіхи; закрутки (до 1 л); печиво (фасоване); сигарети тощо.

З повагою, сільський голова та депутат сільської ради

Благодійні акції Ямницької громади

На прохання учасника АТО із с. Ямниця Володимира Реги учні місцевої школи малювали малюнки для бійців на Східі.

Учні із задоволенням відгукнулися на пропозицію військового передати на фронт дитячі привітання з Різдвом та Новим роком. Протягом вихідних школярі малювали, писали листи, виготовляли новорічні вітальні листівки для українських захисників. Пізніше цю творчість разом із гостиннями відправили жителям Ямниці, які зараз несуть службу на передовій. Ямничани сподіваються, що витвори дитячих рук не тільки створять святкову атмосферу у фронтовій зоні, стануть для військових оберегами, але й нагадають про рідне село, де їх люблять й чекають.

17 грудня з ініціативи учнівської адміністрації та за підтримки дирекції у Ямницькій школі відбувся «Солдатський ярмарок». Захід провели з благодійною метою – збирати кошти для маленької хворого

дитини, які присутні почули багато пісень та колядок, переглянули уривки вистав та почули вітання від Святого Миколая.

Завідувач Ямницької сільської бібліотеки Ганна СУП

Відзнака

За мужність, хоробрість, високий патріотичний дух, волонтерську діяльність та громадянську позицію в ідокремленим підрозділом ГО «Народна Самооборона Івано-Франківської області» в місті Івано-Франківську було нагороджено медаллю «За оборону рідної держави» члена громадської організації, добровольця, участника бойових дій та корінного мешканця Ямниці Андрія КАБАНОВА.

**Слава
захисникам
Батьківщини!
Слава Україні!**

Небесна Сотня: ніхто не забутий

Їх назвали Небесною Сотнею – українців, які загинули в Києві на Майдані, вулицях Грушевського та Інститутській. Гинули за честь, за волю, за право бути Українцем і за свою Батьківщину. Героїчна сотня, зробивши перший крок, журавлиним ключем полинула у вирій вічності, ставши нашими Ангелами-Охоронцями на небі.

21 лютого у актовому залі школи зібралася ямницька громада на вечір-реквієм, щоб у глибокій скорботі схилити голови

перед світлою пам'яттю Героїв Небесної Сотні, які віддали своє життя за гідне майбутнє України. Цей захід був підготовлений учителем Оксаною Пачків та учнями Ямницької школи.

На вечорі було оспівано сумні, але дolenosні події через високе, вічне мистецтво. Учні читали поезії, виконували музичні твори «Повертайся живим», «Мальви», «Заспіваймо пісню про Україну». Ця музика допомагала душі пережити біль, завданий трагедією. Свічки, лампадки, вишитанки, поетичні рядки, схвильовані і заплакані обличчя учасників реквієму, прониклива промова пароха Богдана Куріліва та слова сільського голови, а тоді активного учасника революції Миколи Зелінського – все це створювало атмосферу скорботи за героями України, водночас – вселяло віру, що кроваві краплі, пролиті на Майданах, проростуть зернами непорушної віри українців у світле майбутнє нашої незалежної держави, щохвильної готовності до захисту своєї Батьківщини.

Вінці під звучання лемківської народної пісні «Плінє кача», якою традиційно супроводжується прощання з Героями, усі присутні у залі піднялися зі своїх місць. На обличчях були слози та смуток. «Цей вечір зачепив за живе усіх, – зазначали ямничани. – Дай Боже, аби в майбутньому ми не мали таких сумних приводів для зустрічей».

Андрій СМІЖАК

Краса своїми руками

У майстерні чути шум верстата, гуркіт, хтось ріже вправно пилкою, хтось щось забиває молотком, пахне свіжим деревом. Попри зовнішній такий собі хаос, простежується налагоджена, чітка робота. Кожен член гуртка з різьби по дереву, який створений при Тисменицькому районному будинку дитячої та юнацької творчості і діє на базі Ямницької ЗОШ I-III ст., має свою конкретну роботу, тож одночасно ми бачимо тут різні види творчої роботи.

Робота з деревом різної складності, в залежності від віку дитини, саме це вже спрактикував у своїй роботі керівник гуртка Анатолій Іва-

нович Лесів. «До нас на гурток приходять учні молодшого шкільного віку, тому їм спершу треба звикнути до умов майстерні та всіх інструментів. Через це я практикую спочатку уроки з випилювання та випалювання по фанері, а потім вже до більш складніших вправ – контурного та гуцульського різьблення по дереву простими інструментами. Цікавим є те, що останнім часом є тенденція, коли гурток відвідують в більшості дівчата, і вони, до речі, у своїй майстерності різьблення зовсім не поступаються хлопцям. Заняття в гуртку сприяє загальному розвитку дитини, виявляє здібності та обдарування вихованців, розвиває їхній інтерес до творчої діяльності», – розповідає Анатолій Лесів.

Основна мета цього гуртка – це відроджувати різьбу як вид мистец-

ства народного промислу, навчити учнів умінню різьби по дереву, привити любов до народних промислів, до навколошнього середовища.

Для того щоб вийшов досконаліший виріб із дерева, на це потрібно мати добре інструменти, вправні руки, терплячість, зосередженість та час. А найголовніше, як сказали ямницькі гуртківці, треба мати доброго наставника, яким є їхній вчитель Анатолій Лесів.

Із сайту Тисменицької РДА

Ювілей учителя

Ці рядки пишуться у ювілейні дні нашого старшого колеги – Ігоря Пилиповича Презляти, учителя фізичної культури Ямницької загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів.

Цифра вражаюча – 70!

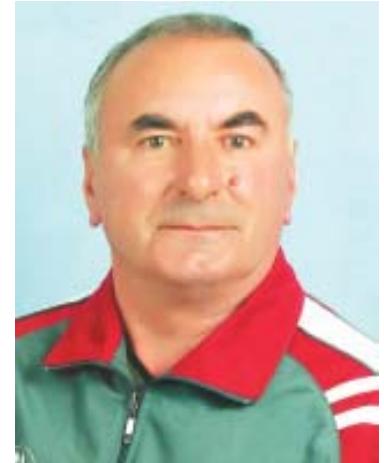
Мудра і гарна дата, якій можна позаздрити, особливо якщо знаєш невічерпну енергію і привабливість особистості, не-втомний творчий пошук, високу вимогливість до себе і до учнів, прагнення побачити плоди своєї праці.

В Ігоря Пилиповича є справа, якій він служить 50 років: від шкільної парті і до сьогоднішнього дня – це спорт. З них 23 роки віддано не咏tomnій праці в нашій школі.

Багато випускників пишаються тим, що їхнім спортивним наставником був Ігор Пилипович. Скільки проведено туристичних походів, турнірів, спартакіад з різних видів спорту шкільного, районного, обласного рівнів! Скільки щасливих володарів грамот, кубків, призів завдячують своїй фізичній підготовці небайдужому майстру своєї справи!

За плечима ювіляра бағатий професійний та життєвий досвід. Учитель має власні методичні розробки, є членом обласної творчої групи вчителів фізичної культури. Серед напрацювань: регіональна програма з фізичної культури для учнів 1-4 класів, тематичне планування з фізичної культури для 5-9, 10-11 класів, тематичне планування для спеціальної медичної групи, сценарій спортивно-масових заходів тощо.

Він є організатором шкільних спартакіад, традиційних Днів здоров'я, Днів бігуна та металника, змагань з футболу, волейболу, настільного тенісу, туристичних походів з учнями в Карпати. А ще читає лекції для молодих колег в ІППО, є наставником педагогічної практики студентів факультету фізичного виховання і фізичної реабілітації Прикарпатського університету. Нешодувно Ігор Пилипович розробив веселу ранкову зарядку під мелодії українських пісень, яку так люблять наші учні. Він є організатором і сільських спортивних змагань, козацьких

забав, змагань з футболу між мешканцями різних вулиць села.

Ігор Пилипович – це людина невтомної праці, невічерпної енергії, сильного духу, бадьорого настрою і широї людності.

У нашому учительському та учнівському колективах, а також серед своїх колег він користується заслуженим авторитетом. Ігор Пилипович є активним у громадському житті села, церкви. А ще – добрий господар і зразковий сім'янин. Це людина, з якої ми беремо приклад у всьому.

Широ вітаємо Вас, шановний ювіляр, із визначеною датою в житті. Значимо міцного здоров'я, затишку у Вашому домі й довгих щасливих літ.

Дозвольте з ювілем привітати, і побажати від душі

Багато щастя і добра багато.

Хай буде світлим кожен день в житті,

Хай негаразди завжди обминають,

Хай буде легко Вам вперед іти,

І словом добрим Вас завжди вітають.

Бажаємо успіхів великих у роботі,

Й побільше творчих Вам нахнень.

Нехай минають завжди всі турботи.

І хай приносить радість кожен день.

Колектив Ямницької школи

«Музика моєї душі» – нове видання Володимира Добрянського

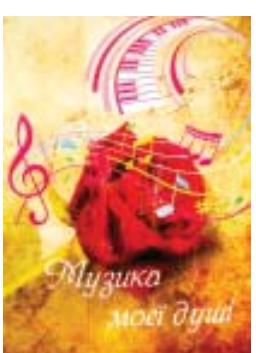
Молодий прикарпатський самодіяльний композитор-пісняр та дяк-регент парафії Святого Миколая Володимир Добрянський видав книгу «Музика моєї душі». Вона побачила світ у видавництві «Сімик» наприкінці 2015 року. Які пісні увійшли до нового музичного видання, у передмові розповідає доцент кафедри академічного та естрадного співу Інституту імені В. Стефаніка Галина Стасько.

Ностальгійний мелос геройко-патріотичної старогалицької лірки, нині дещо забутий молодим поколінням, виразно розкрився в творчості молодого і ще маловідомого самодіяльного композитора-пісняра Володимира Добрянського. Про це свідчать його літературні уподобання, взяті за текстову основу його авторського доробку, зокрема віршовані рядки повстанської поетеси Г. Ляндер-Криль, поета-вченого В. Височанського (Польща), відомого дослідника-науковця, поета і письменника С. Пущика та інших.

Мелодика пісень молодого композитора пронизана щемливою лірікою, відчутною навіть у творах жартівливого характеру «Бойко-батяр», «Бойко-Аякс» (бойківська жартівлива), геройчним пафосом і задушевністю, що надає їм особливої щирості і самобутності, якостями, притаманними на-самперед народнопісенній творчості.

Названа збірка пісень автора є першою спробою «легалізувати» свій творчий доробок, хоча окрім творів вже неодноразово звучала в ефірі обласного радіо (запис пісень та інтерв'ю з автором за сприянням ведучої і журналістки Г. Добош у 2008 році, присвячені 90-річчю бою під Крутами, де прозвучала пісня «Співайте Крутам славу» на фестивалі бардівської пісні (с. Рибне на Івано-Франківщині, 2007 р.). Крім того, серіозне ставлення композитора до своєї творчої діяльності засвідчує професійні консультації з провідними музикантами та композиторами краю.

Таким чином, пісенна збірка «Музика моєї душі» В. Добрянського заслуговує на увагу громадськості: оскільки твори написані в доступній метро-ритмічній фактурі та зручних для співу тесituraх умовах, що робить їх легкими для вивчення «a capella», так і для різноманітного інструментального аранжування.

Галина СТАСЬКО

Про автора

Композитор Володимир Добрянський народився 9 серпня 1980 року в селі Сілець Тисменицького району на Прикарпатті. У 1987 році пішов до первого класу Сілецької восьмирічки, а вже будучи учнем 4-го класу, вступив на навчання до Єзупільської музичної школи по класу акордеона, яке продовжив у студії при державному музичному училищі імені Дениса Січинського.

Після школи навчання продовжив у Прикарпатському Національному університеті імені В. Стефаніка за спеціальністю «Музична педагогіка і виховання». Згодом почав працю як дяк-регент парафії Святого Миколая у Ямниці. Писати музичні твори почав у 2008 році. У своєму доробку має понад 20 пісень.

Тарасу Шевченку

Вже сто років довбе ребра
Орел Прометею,
Вже сторіччя вита Кобзар
В мене над землею:
Ta не вмре душа поета,
Вічно жити буде,
Його слово полум'яне
Пам'ятають люди.
Встань, Тарас! Подивися
На свою Вкраїну
Все цвіте, як сад вишневий,
Все тут для людини

Для людини, вірний сину,
I степи, i ріки,
Для людини, все для неї,
Правнуче великий.
Вже сто років довбе ребра
Орел Прометею.
Вже сторіччя вита Кобзар
В мене над землею.
Ta не вмре душа поета,
Не вмре, не загине,
Ось де, люди, наша слава,
Слава України.

Тарас ЛЕГІНЬ

Шевченків день у Ямници

Оригінально і по-особливому вшанували ямничани день народження Тараса Шевченка. Зранку у шкільній бібліотеці депутат обласної ради, громадський діяч Роман Ткач представив широкому загалу унікальну колекцію «Кобзарів», скульптур, портретів, значків, листівок, марок із зображенням Т. Шевченка, яку збирав близько шестдесяти років. А ще Роман Володимирович спробував себе у ролі вчителя, бо провів урок для учнів 9-11 класів. На ньому діти і всі бажаючі мали змогу потримати в руках «Кобзарі», видані ще при житті поета, дізнатися про нелегку долю іх видавців, художників, які ілюстрували видання різних років. Наприкінці уроку кращі читці Тараса Шевченка Максим Самсонов, Андрій Вирста, Тетяна Деркач, Аліна Мотрук, Тетяна Брикалюк, Христина Кучма, Сергій Мисішин отримали в подарунок від Романа Ткача «Кобзарі».

Учні та вчителі школи протягом дня створювали «живу газету», куди записували люблені рядочки Шевченкових поезій. А вже увечері до актової зали школи стали сходитись ямничани, від малого до великого, цілими родинами, охочі прочитати поезії Великого Кобзаря. Ведуча Романія Постолянюк наперед спланованого сценарію не мала. На сцену запрошуvalа читати Шевченкові твори всіх бажаючих. Наймолодшою серед читців була п'ятирічна Ангеліна Підгасєцька. Поезії читали учні школи Софія Бойчук, Тетяна Каляндрук, вчителі філології Оксана Пачків та Тетяна Лінійчук.

лікар Марія Мороз, працівники сільської ради Лілія Гандера, а також ямничани Марія Підгасєцька, Тарас Легінь, Ярослав Колобанський, Христина Шпільчак. Пісні на слова Т. Шевченка виконували учасники воєнного ансамблю «Калина», чоловічого ансамблю «Відродження» під керівництвом Євгена Гальки, жіночого ансамблю «Берегиня» під керівництвом В. Козуна. На завершення вечора ямничани виконали «Заповіт».

Кожен з нас ще раз переконався, що Шевченко близький і зрозумілій кожному українцеві, він живе серед нас, веде за собою, він, який не зрадить. І, якщо хочемо знати, як жити далі – читаймо Шевченка.

Наталія ВІННИК, директор школи

Патріотизм – з малечкою

Щоб дітки виростали патріотами – таке завдання ставлять перед собою вихователі дошкільного навчального закладу «Зірочка». Проте виховання шані та любові до держави, до народних героїв та рідної мови – справа не одного дня, тому до неї спільні зусилі повинні докладати, окрім педагогів, і батьки.

Свідченням тому, що родинне виховання та старання наставників дають гідні плоди патріотизму, став захід шанування Т. Г. Шевченка, який 10 березня зібрав у актовій зали дитячого садка усі три групи дошкільнят. Святково прибрана зала, у центрі якої на столі портрет Шевченка, його «Кобзар», дають зрозуміти, що темою літературного вечора став наш великий геній.

У світ Шевченкіані повели своїх вихованців вихователі. Короткі біографічні відомості які розповідали

наставниці своїм вихованцям, доповнювалися декламуванням дошкільнятами Шевченкових творів.

Вікторина зі знанням державного устрою та ще цікавіша гра, коли почергово кожна дитина давала означення, якою ж є наша Україна: вкотре переконувала, що шана до батьківщини для малечі – це не просто слова. А різnobарв'я вишиванок у ямницею малечі, колоритні вишивані костюми та яскраві стрічки на голівках маленьких українок говорили про нашу українську самоідентичність.

Завдяки наполегливості музичного керівника дітки розучили пісні на відповідну тематику. Разом із малечею викладацький склад дошкільного закладу спільно виконував пісні на слова Кобзаря.

Андрій СМІЖАК

Ірина Щербій – призерка конкурсу художнього читання

18 лютого відбувся фінал районного конкурсу читців, присвячений 202-й річниці від дня народження Тараса Шевченка. Захід традиційно проводився відділ культури Тисменицької районної державної адміністрації. Цьогоріч декламували поезію Кобзаря 38 конкурсантів.

Конкурс читців проходив, як завжди, у два етапи. Відбіркові прослуховування відбувалися у клубних закладах Тисмениці, Ямници та Чукалові. На розгляд журі учасники віком від 14 до 35 років представили три твори – поезію Тараса Шевченка, поета-klassика та сучасного українського поета або вірш за власним вибором.

Заключний етап конкурсу відбувся 19 лютого у районному будинку культури і проходив у рамках Свята рідної мови. 17 фіналістів, декламуючи твори безсмертного Кобзаря та сучасних авторів, залучали усіх присутніх у чарівний світ поезії, краси й мистецтва. Оцінювало їх артистизм, вибір твору і вміння донести його зміст до слуха-

ча, зовнішній вигляд виконавця та оригінальність компетентне журі, яке очолила методист навчально-методичного центру культури та туризму Прикарпаття Наталія Штиркало.

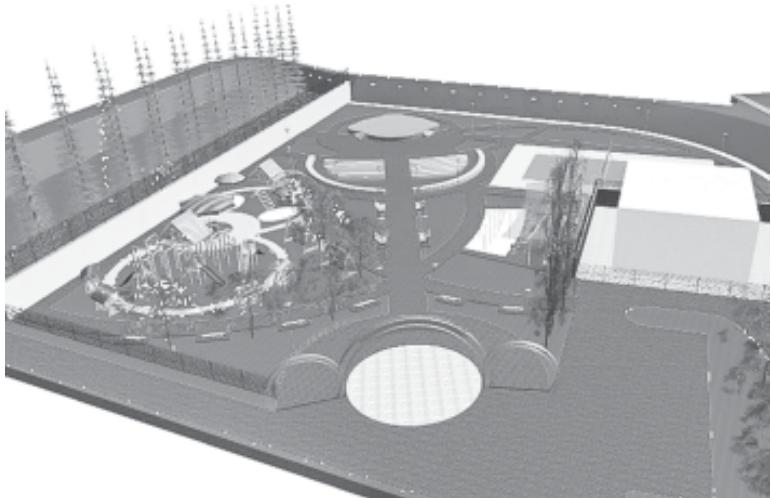
Загалом, як відзначили судді, усі конкурсанті достойні звання найкращого. Втім з-поміж них все ж таки обрали кращих. I місце – Ірина Щербій (БК с. Ямниця), II місце розділили Вікторія Комарин (БК с. Лисець) та Христина Щербін (клуб с. Красилівка), III місце дісталося також двом учасникам, а саме: Марії Бялецькій (БК с. Радча) та Христині Архамулі (БК с. Вільшаниця).

Переможці конкурсу були нагороджені «Кобзарями», книгами сучасної і класичної української літератури.

Матеріал із сайту Тисменицької РДА

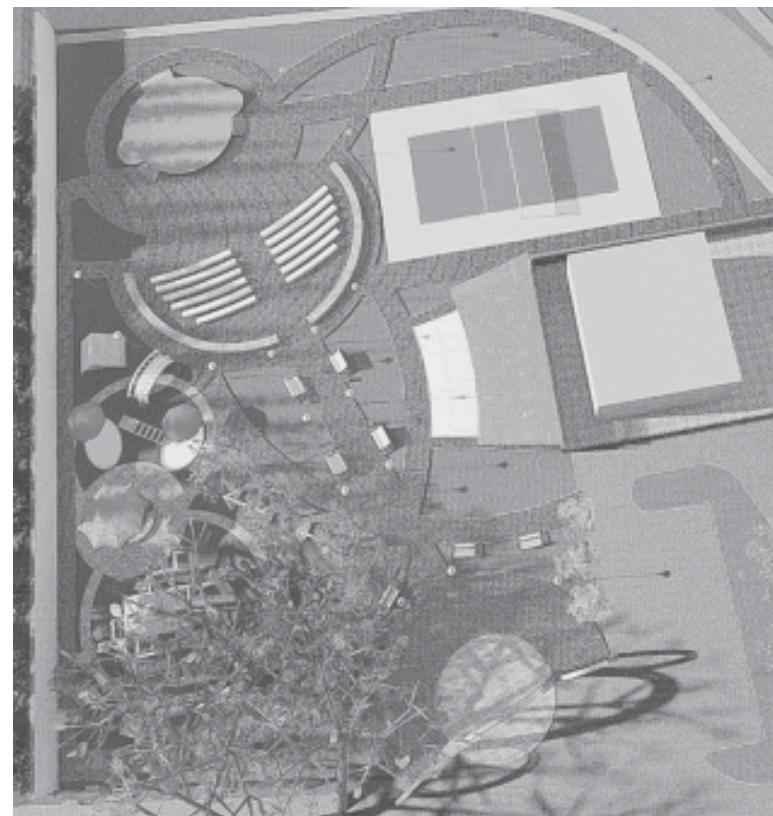
Сквер дозвілля та відпочинку

У рамках реалізації своєї передвиборчої програми Микола Зелінський та більшість депутатського корпусу ініціюють облагородження центральної частини Ямниці, створивши сквер дозвілля та відпочинку. Цей сквер стане справжньою окрасою села та улюбленим місцем для відпочинку нашої молоді. Але все це на даний час у процесі обговорення та всестороннього вивчення.

Великі дитячі та спортивні майданчики, сцена та лавки, зручні доріжки, велика кількість зелених насаджень, нічне освітлення, безпечно огороження навколо скверу від доріг та залізниці – все це планується зробити на території біля музичної школи, яка на даний час є великим розсадником бур'янів. Планування, яке демонструють вже спроектовані ескізи вражают красотою майбутнього скверу.

Чи вдасться цю ідею втілити у життя поки невідомо, однак ймовірність є. Перша проблема це вартість проекту – даний сквер обійтеться ямничанам більше мільйона гривень, друга – підняття рельєфу цієї місціни та якісна дренажна си-

стema, адже ця ділянка в сезон дощів часто підтоплюється.

Для ознайомлення мешканців Ямниці з цією перспективою у раз-

витку села подаємо плани-екізи скверу дозвілля. Також чекаємо від вас, шановні ямничани, цікавих ідей та пропозицій щодо цього задуму.

Спільна праця заради майбутнього Ямниці

Десятками років і безліччю добрих справ вимірюється співпраця колективу ПАТ «Івано-Франківськ cement» з Ямницькою громадою.

Газифікація села, початок будівництва школи, ремонт її існуючих приміщень, будівництво амбулаторії і адмінбудинку, фінансування футбольної команди і реконструкція стадіону, важома участь у ремонті і благоустрої церкви, ремонт дитячого садочка, обладнання мостів через потік, видання книг про історію Ямниці, допомога потребуючим, підтримка колективів художньої самодіяльності та обдарованих дітей – все це не перерахувати.

Головне те, що така співпраця продовжується, адже у всіх структурних підрозділах працює більше 500 ямничан, а 60 з них інженерно-технічні працівники та керуючий склад.

Ми гордимося тим, що за 25 років незалежності України наш ямницький цементний завод перетворився у гіганта будівельної індустрії, в багатопрофільному виробництві, яке випускає десятки видів продукції. Сьогодні це одне з провідних та найбільш технологічних

підприємств світу цементної галузі з обладнанням провідних європейських фірм, а звідси і відповідальність найвищим екологічним вимогам до цементних заводів.

А для нашої Ямниці – це донор фінансової стабільності і перспективного розвитку. Адже лише за останні п'ять років на рахунок Ямницької сільської ради надійшло більше 30 млн. гривень податків та коштів з продажу земель несільськогосподарського призначення. А початок весни порадував ямничан ще одною доброю благодійною справою.

Голова правління ПАТ «Івано-Франківськ cement» Микола Круць прийняв рішення перевірати на рахунок благодійного фонду «Ямниця» 10 млн. 700 тис. гривень і спрямувати їх на завершення будівництва школи і реорганізацію її в навчально-виховний комплекс.

Завдяки цьому збільшиться можливість дитячого садка прийняти набагато більшу кількість дітей.

Спільна праця заради майбутнього Ямниці продовжується.

ва приняти необхідні рішення для введення «Об'єкта» в експлуатацію та прийняття його на власний баланс або передачу на баланс «Органу освіти».

3. Права і обов'язки «Благодійника».

3.1. «Благодійник» має право:

– здійснювати контроль за ходом будівельних робіт на «Об'єкті».

3.2. «Благодійник» зобов'язується:

– своєчасно надавати «Благодійному фонду» кошти або інші матеріальні цінності, необхідні для оплати «Підряднику» за виконані будівельні роботи;

– для виконання даної угоди надати «Благодійній організації» благодійну допомогу, необхідну для завершення виконання наступних будівельних робіт на «Об'єкті»: загальнобудівельні роботи (земляні роботи, фундаменти, стіни, перекриття в осіх 5-6, дах, реконструкція даху, сходи в осіх в-г, перегородки, підлоги, вікна, двері, внутрішнє опорядження, зовнішнє оздоблення, ганки, водопостачання і каналізація (водопровід В1, гаряче та циркуляційне водопостачання, водопровід В2, каналізація К1, демонтаж К1), опалення, тепловий вузол.

2.2. «Орган самоврядування» зобов'язується:

– в межах, визначених законодавством, сприяти іншим Сторонам у виконанні даної угоди;

– не втрутатися в хід виконання будівельних робіт на «Об'єкті»;

– після завершення будівництва

— здійснювати зобов'язання, що встановлені у цій угоді.

4. Права і обов'язки «Благодійного фонду».

4.1. «Благодійний фонд» має право:

— якісно та вчасно виконувати будівельні роботи відповідно до укладеного договору будівельного підряду;

— своєчасно надавати «Благодійному фонду» для погодження і підписання акти виконаних робіт.

5. Порядок здійснення будівельних робіт.

5.1. «Благодійний фонд» укладає з «Підрядником» договір будівельного підряду для завершення будівництва в обсягах, передбачених п.

3.2 даної угоди.

5.2. «Благодійний фонд» має право:

— після завершення будівництва прийняти «Об'єкт» на власний баланс або погодити його передачу «Органу самоврядування».

6. Права і обов'язки «Підрядника».

6.1. «Підрядник» має право:

— за попереднім письмовим погодженням з «Благодійною організацією» залучати субпідрядників для виконання окремих будівельних робіт.

6.2. «Підрядник» зобов'язаний:

— після завершення будівництва прийняти «Об'єкт» на власний баланс або погодити його передачу «Органу самоврядування».

7. Відповідальність сторін.

7.1. За невиконання зобов'язань, визначених цим договором, сторони несуть відповідальність згідно з законодавством України.

8. Термін дії угоди.

8.1. Ця уода діє з моменту підписання сторонами і до завершення виконання будівельних робіт, передбачених п. 3.2 угоди та проведення повного розрахунку за виконані роботи.

9. Порядок припинення дії, зміна умов і розірвання угоди.

9.1. Ця уода може бути розірвана за письмовим погодженням сторін.

9.2. На вимогу однієї з сторін, ця уода може бути розірвана за рішенням суду у разі невиконання сторонами своїх зобов'язань та з інших підстав передбачених законодавством України.

10. Розгляд спорів, що виникають у зв'язку з виконанням угоди.

10.1. Спори, що виникають у зв'язку з виконанням угоди розглядаються відповідно до законодавства України Господарським судом України.

11. Прикінцеві положення.

11.1. Ця уода складена українською мовою у двох оригінальних

примірниках (по одному для кожної

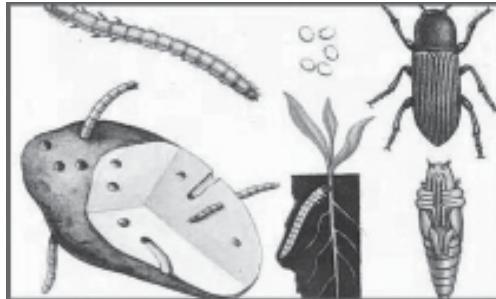
сторони), що мають однакову юридичну силу.

Господарські поради від «Сільського господаря»

Весняні турботи картоплярів

З настанням весни багатьох господарів турбус питання – чи можна висаджувати в ґрунт бульби, у яких є дірки. Відповідь на це питання подаємо нижче.

Спочатку з'ясуємо, що дірки можуть бути від кореневищ пирію і від

личинок жука дротянка. Такі бульби можна садити. В них жука немає. Але йдеться про ознайомлення гродників з біологією жука – коваліка або дротянка та запобігання шкоди від нього.

Дротянок – це личинка жука-коваліка чорного або темноброго кольору. Цикл розвитку одного покоління від яйця до дорослого жука – три-п'ять років. Зимують дорослі жуки та їх личинки (дротянок) різного віку в ґрунті. Перезимувавши жуки появляються навесні і протягом квітня-травня живляться злаками, бобовими. Особливо їм подобається бур'ян пирій. У червні самка коваліка відкладає у щілині ґрунту, під грудочки окремими купками до 150 яєць. Їх приваблюють ділянки з густим травостоєм, підстилкою, пирієм, під якими є достатня кількість вологи. Через два

чотири тижні при сприятливих умовах з яєць народжуються личинки, які розвиваються у ґрунті три-четири роки. Це ті личинки, які ми називаємо дротянком. Перші два роки вони дрібні і шкода від них непомітна. З третього року розвитку вони стають великі (три і більше сантиметра) і завдають значної шкоди підземним частинам рослин, особливо картоплі. У бульбах дротянки прогризають м'які і роблять вузькі довгі ходи. Пошкоджені бульби втрачають продовольчі якості, більше уражаються хворобами, загнивають. У серпні личинки коваліків (дротянок) заляковуються у ґрунті на глибині 8-15 сантиметрів. Лялечка має ніжний покрив і при незначному механічному пошкодженні гине.

Через три-четири тижні лялечка перетворюється в дорослого жука, який залишається у ґрунті до наступної весни.

Так ми відтворили цикл розвитку жука-коваліка – яйце – личинка – лялечка – жук. Отже, у бульбах крім його ходів, нічого від дротянка немає. Однак боротьбу з ним потрібно вести постійно.

Почнемо з ранньої весни. На грядках, де ми збираємося в цьому році садити картоплю, розкладаємо приманки з картопляного лушпиня чи порізаних бульб. Насилуємо на шпагат, жилку чи дріт 5-10 шт. приманки і пригортаємо на глибину 10-15 см. Таких приманок накладаємо чим більше, тим краще. Робимо мітки, де їх пригорнули. Через три-п'ять днів приманки відкопуємо, зніщуюмо шкідника, накладаємо нову, або залишаємо попередню. Замість картоплі, можна використовувати моркву, буряк. Такі приманки можна розкладати по всьому городу протягом літа. Це один із способів очищення ґрунту від дротянок.

Під час обробітку ґрунту можна знищувати його личинки будь-яким способом. Пирій особливо приваблює коваліків, виривайте його з кореневищами. Заслуговує уваги вапнування ґрунту. Після садіння картоплі практики рекомендують висівати проросле зерно ячменю, вівса, пшениці, кукурудзи в міжряддя, а після їх сходів рослини

вибирають з ґрунту разом із дротянком. На невеликих площах можна поливати сходи картоплі розчином марганцево-кислого калію (3-5 г на 10 л води) з розрахунком 0,5 л на кущ. Можна використовувати ще такий народний спосіб боротьби з дротянком. Вони люблять зимувати в соломі або сухій траві, тому після осіннього збирання та перекопування на городі розкладають пучки соломи, куди збираються на зимівлю дротянки. Навесні пучки збирають і спалюють разом із шкідниками.

На сильно заселених шкідниками ділянках треба два-три роки підряд висівати бобові (горох, кавасю), гірчицю та інші культури, які менше пошкоджуються личинками. І головне – дотримуватися чергування культур тобто сівозміні.

Використання листя волоського горіха

■ Підсушити, перетерти та по жмені кидати у ямки під час садіння картоплі, перцю, баклажанів. Його запах відлякує шкідників;

■ додавши 1-2 частини листка горіха під час варіння узвару робить його темним за кольором, корисним, сприяє очищенню крові, анти-

візує обмін речовин, зміцнює опірність організму;

■ сухе чи свіже листя горіха замочити на добу в холодній воді, якою промити листки кімнатних квітів від щитівки.

У пристовбурних кругах плодових дерев посадіть чорнобривці, які відлякують багатьох шкідників саду.

У саду можна посадити кілька рослин багаторічного пижма, запах якого не переносять метелики яблуневої плодожерки.

На грядці, де росте сунціця, посадіть помідори. Позитивний корисний вплив виражається у добром врожаї та захисті сунціц від сонячного перегрівання.

Посадіть у хаті в горщиках пару огірочків. Як настане тепла пора, висадіть їх у винограднику з тіньової сторони. Тут вони добре ростуть і довго дають хороший урожай.

Антон ІВАНОЧКО,
голова ради Ямницького
клубу «Сільський господар»

Звичайний будиночок для птахів своїми руками

На садовій ділянці багато садівників розміщують шпаківні для птахів. Це не тільки елемент дачного декору, але і корисне пристосування, адже, як відомо, птахи є тими, хто знищує шкідливих комах, тому для них необхідно обов'язково спорудити будиночок – шпаківню або годівницю.

Як правило, класичне житло для птахів має вигляд дерев'яного будиночка, його можна виготовити власноруч. Для створення такої конструкції візьміть: дощечки 2 см завтовшки, 20 см шириною; молоток з цвяхами; дріль з переловим свердлом і ножівку; лінійку з олівцем.

Вхідна дірочка (вічко) повинна бути 5 см в діаметрі. Не робіть його великим, щоб туди не змогли проникнути тварини або птиці-хижаки. Вічко розміщуєте на рівні 20 см від підлоги. Під ним встановіть поперечину.

Дах можна зробити односхилого типу або двосхилим. Пофарбуйте будиночок чорвоним або сірим кольором. Житло для птахів можна також додатково прикрасити по своєму бажанню.

Клуб «Сільський господар», с. Ямниця

Футбольний календар на 2016 рік

Команда

1. «Карпати» (Брошнів-Осада)
2. ФК «Калуш» (Калуш)
3. «Тепловик-ДЮСШ №3» (Івано-Франківськ)
4. «Дністер» (Галич)
5. «Карпати» (Болехів)
6. «Нафтівик» (Долина)
7. «Вихор» (Ямниця)

Перше коло

1 тур

- 3 квітня (неділя), 16:00**
«Вихор» – «Дністер»
«Нафтівик» – ФК «Калуш»
«Карпати» Б – «Карпати» Б-О
«Тепловик-ДЮСШ №3» – вихідний

2 тур

- 10 квітня (неділя), 16:00**
«Дністер» – «Тепловик-ДЮСШ №3»
ФК «Калуш» – «Карпати» Б
«Вихор» – «Нафтівик»
«Карпати» Б-О – вихідний

3 тур

- 17 квітня (неділя), 16:00**
«Нафтівик» – «Дністер»
«Карпати» Б – «Вихор»
«Тепловик-ДЮСШ №3» – «Карпати» Б-О
ФК «Калуш» – вихідний

4 тур

- 24 квітня (неділя), 16:00**
«Дністер» – «Карпати» Б-О
ФК «Калуш» – «Тепловик-ДЮСШ №3»
«Нафтівик» – «Карпати» Б
«Вихор» – вихідний

5 тур

- 27 квітня (середа), 17:00**
«Карпати» Б – «Дністер»
«Тепловик-ДЮСШ №3» – «Вихор»
«Карпати» Б-О – ФК «Калуш»
«Нафтівик» – вихідний

6 тур

- 4 травня (середа), 17:00**
«Дністер» – ФК «Калуш»
«Вихор» – «Карпати» Б-О
«Нафтівик» – «Тепловик-ДЮСШ №3»
«Карпати» Б – вихідний

7 тур

- 8 травня (неділя), 16:00**
«Тепловик-ДЮСШ №3» – «Карпати» Б
«Карпати» Б-О – «Нафтівик»
ФК «Калуш» – «Вихор»
«Дністер» – вихідний

11 тур

- 29 травня (неділя), 16:00**
«Карпати» Б-О – «Дністер»
«Тепловик-ДЮСШ №3» – ФК «Калуш»
«Карпати» Б – «Нафтівик»
«Вихор» – вихідний

12 тур

- 5 червня (неділя), 17:00**
«Дністер» – «Карпати» Б
«Вихор» – «Тепловик-ДЮСШ №3»
ФК «Калуш» – «Карпати» Б-О
«Нафтівик» – вихідний

13 тур

- 8 червня (середа), 17:00**
ФК «Калуш» – «Дністер»
«Карпати» Б-О – «Вихор»
«Тепловик-ДЮСШ №3» – «Нафтівик»
«Карпати» Б – вихідний

14 тур

- 12 червня (неділя), 17:00**
«Карпати» Б – «Тепловик-ДЮСШ №3»
«Нафтівик» – «Карпати» Б-О
«Вихор» – ФК «Калуш»
«Дністер» – вихідний

їж, що веде до зменшення вироблення ферментів. Коли, переїдаючи, ви вживаєте ферментні препарати, то усуваєте симптоми, але не ускладнення.

Починати перехід до звичного режиму харчування треба з риби, молочних продуктів, пісних сортів м'яса. А ковбасу, шинку, жирне м'ясо бажано їсти з п'ятого дня після посту. Половину раціону мають складати овочі і фрукти. Варто утриматись від гострих соусів, маринадів, майонезу, солодких газованих напоїв, алкоголю, енергетиків. Краще пити узварі, компоти, соки.

При виникненні найменших симптомів болю в животі, нудоти, необхідно звернутись до лікаря! Уникайте самолікування!

Веселіх свят!

**Головний лікар Ямницької ЛА
М. ОСТРОВСЬКА**

Бувайте здорові, їду до Канади...

ЖУРАВЛІ

Чуєш, брате мій,
Товариш мій,
Відлітають сірим шнурком
Журавлі в вірій.
Чути: кру! кру! кру!
В чужині умру,

(Продовження,
початок у №1
за січень 2015 р.)

Після Другої світової війни більшість українців Канади продовжувала проживати у "степових" сільськогосподарських поселеннях провінцій Манітоба, Саскачеван, Альберта. Однак їх основна маса вже належала до уродженців Канади. За переписом 1981 р. таких тут налічувалося 93%. Тобто, це були українці другого і третього поколінь після перших імміграцій.

Незважаючи на дуже швидку інтеграцію, привіздену асиміляцію, українська громада у Канаді впродовж усієї історії виявляла і виявляє динамічність свого громадського, культурного, літературного, мистецького, наукового, освітнього життя. З 1940 р. українські громадські, культурні, церковні й інші товариства з ініціативи канадського уряду були об'єднані у Конгрес українців Канади (КУК).

Чимало товариств

орієнтовані на опіку над культурно-мистецьким життям українців Канади. Це провінційні Українські ради мистецтв в Альберті, Манітобі, Саскачевані. Таку ж місію виконують різні фундації, найвідоміша з яких — Українська фундація ім. Т. Шевченка, заснована ще 1936 р. у Вінніпезі. Вона подає фінансову допомогу різним художнім ансамблям, стимулює українські видавництва, організовує художні виставки, турбується про музеїнцтво, архіви, бібліотечну справу. Завдяки діяльності Фундації українське мистецьке життя Канади творить своєрідний загадковий феномен. У 80-х роках лише в Альберті діяло 79 танцювальних груп, Саскачевані — 47; у Канаді налічувалось 150 українських хорів, десятки музичних ансамблів, було чимало театральних колективів, існували спроби організації української кіностудії, велися українським радіо- і телепередачі.

Велика увага україн-

ської громадськості в Канаді приділялася до національного музеїнцтва. З-поміж найбагатших і цікавих музеїв виділяється Музей "Село української культурної спадщини" в Едмонтоні, заснований у 1971 р. Залежно від пори року тут працює 30-120 осіб. Музей 1988 р. відвідало 80 тис. гостей.

Український музей Канади діє в Саскатуні, Музейний осередок української культури та освіти — у Вінніпегу. Українські культурні товариства — організатори різних фольклорних, пісенних, мистецьких та інших фестивалів.

Громадську активність українців Канади засвідчують і значні періодичні видання. Деякі з них існували багато десятків років, наприклад, заснований 1903 р. "Канадський фермер" — понад 75 років. Наприкінці 70-х років ХХ ст. "Канадський фермер" злився з газетою "Український голос", що виходить уже близько 100 років. На жаль, чима-

Марія Антонівна Валько (1896 р. н.) та діти: Наталя (5 років), Ірина (4 р.), Ярослав-Свастахій (3 р.). Виїхали до Канади 30 липня 1929 р.

Параска Петрівна Зуб'як (1899 р. н.) та син Василь. Виїхали до Канади 25 липня 1939 р.

ло українських часописів через відсутність необхідних засобів припиняли своє існування. Об'єктивна причина такого стану — зменшення українських читачів у зв'язку з неухильним скороченням україномовних видань. І все-таки сьогодні в Канаді виходять такі українські газети і журнали, як "Свобода", "Батьківщина" та ін. Окрім канадських сюжетів, періодичні видання подають значну інформацію про події в Україні, українське мистецтво і культуру, внутрішньополітичну боротьбу, стан української демократії, народного господарства, освіти, науки. Періодика відображає діяльність громадських об'єднань і товариств українців Канади, у тому числі тих, які були створені з цільовим призначенням для розвитку ук-

раїнсько-канадських відносин і зв'язків. Як і в попередніх нотерах газети "Ямниця", ми подаємо нашим читачам інформацію з еміграційних карток мешканців Ямници, що виїхали чи планували виїхати за кордон.

(Далі буде...)
Матеріал підготував
Андрій СМІЖАК

райнсько-канадських відносин і зв'язків. Як і в попередніх нотерах газети "Ямниця", ми подаємо нашим читачам інформацію з еміграційних карток мешканців Ямници, що виїхали чи планували виїхати за кордон.

Микола Іванович Деркач (1889 р. н.). Виїхав до Канади 6 квітня 1927 р.

Олексій Федорович Галіпчак (1902 р. н.). Виїхав до Канади 2 червня 1927 р.

Василь Олексійович Дмитраш (1901 р. н.). Виїхав до Канади 22 лютого 1929 р.

Михайло Федорович Сміжак (1912 р. н.). Виїхав до Канади 24 квітня 1922 р.

багате, як в день весілля. На селеменах подавали холодець, вінегрет, засипану капусту, кобасу.

Після гостини хлопці виносили з хати (чи палатки) столи та лавки і розпочиналися танці. Перший танець заводила молода (молодій). Музиканти грали коломийку, а молода з дружкою (молодій з дружкою) виходили на середину. Вони бралися за руки і за спину і тричі по три рази вклонялися щораз нижче до землі. Спочатку вклонялися до образів, потім до виходу, а потім направо і наліво. Перетанцовувши, щораз запрошували дружку чи дружбу, збільшуучи коло. Якщо коло достатньо збільшило-

ся, то молоді запрошували поцілунком усіх дівчат і хлопців, які пришли на селемени. Так із коломийки починалися весільні танці.

Селемени висили в хаті і на другий день весілля. Коли молоду вже зав'язували, тоді хтось із хлопців зривав із них яблука, розрізував на куски і роздавав хлопцям і дівчатам, щоб перші скоро женились, а другі — виходили заміж. Вінок після весілля у Ямници на початку 20-х років несли до пам'ятного знака «Скасування панщини» і чіпали на хрест. Однак пізніше ця традиція була втрачена.

Матеріал підготував
Андрій СМІЖАК

Шановна громада!

Для наступного номеру нашого часопису ми збираємо інформацію про:

- Богдана Дейчаківського (1911 р. н.) — підпільника ОУН-УПА (біографія та фото);
- Василя Пелехатого — вчителя фізкультури (біографія);
- Антона Маріка — художника (біографія);
- Гіляра Кушніренка — громадсько-культурного діяча (біографія);
- життя та долю ямничан у еміграції (розвідка про рідних закордоном);
- вірші, пісні, художні малюнки;
- цікаві фотографії та ін.

Тих ямничан, які можуть розповісти про цих людей та події, просимо відгукнутися. Окрім цього, закликамо мешканців села долучатися до написання статей для газети Ямници.

Телефон редактора: 0977443372.

Незабутній отець Михайло Федорак

Пам'ятайте про наставників ваших,
які звіщали вам Слово Боже,
і дивлячись уважно на кінець їхнього життя,
наслідуйте їхню віру,
(Євр. 13, 7)

Не кожен здатний дійти до вершини, особливо коли це вершина Духу. Не кожен може зберегти вірність своїм ідеалам в умовах неймовірних випробувань, бо для цього потрібний незламний дух. Без титанічних зусиль священиків-подвижників шлях до духовних вершин не здолати. Українська Греко-Католицька Церква вистояла у найважчі часи, позначені страхітливим переслідуванням душпастирів тоталітарним режимом. Їх дух залишився незламним, а всеперемагаюча віра – непохитною. Ревним, діяльним і незламним духовним пастирем, який прожив повне терпіння і випробувань життя, був отець-мітрат Михайло Федорак. Торік минуло 20 літ від дня його смерті, тому хотілося бще раз загадати про о. Михайла добром та шанобливим словом.

Його батьківщина – Городенківський край, благословенна Обертинщина, звідки вийшло не одне покоління славних українських патріотів. Тут, у селі Янівка, в селянській багатодітній сім'ї 26 серпня 1927 року побачив світ майбутній священик Михайло Федорак. Змалку тягнувся до книги, виявляв небаюкі здібності до навчання ще в сільській восьмирічній школі, а тому, не зважаючи на скрутні матеріальні обставини, вступив до Семінарії Отців Студітів в Уневі. З 1942 по 1944 рр. жив у м. Коломия, де при Соборі вчився на пасломника. У часи війни і по її закінченні активно співів孢ює з українським підпілем. З поверненням радянської влади Михайло Федорак полишає навчання, а вже в 1946 році бачимо його серед студентів-заочників Станіславського педагогічного інституту. 16 травня цього року він одружується з Анною Кисилицею, після чого подружжя переїжджає до Станіслава. Тут він служить дяком у церкві св. Йосифа Обручника.

15 лютого 1958 року Михайло Федорак був рукоположений у сан священика Єпископом Станіславським і Коломийським Кир Йосифом. Йому було доручено виконувати обов'язки священика в церквах сіл Колодіївка, Саджавка, Єзупіль, Глибока, Жукотин, Нижнів. З 14 грудня 1962 по 1973 рр. о. Михайло стає священиком у с. Коршів Коломийського району. Саме в цей час М. Федорак зазнає найбільших утисків з боку тоталітарного режиму. В особовій справі о. Федорака, що знаходиться в Держархіві Івано-Франківської області знаходимо такі рядки з листа старшому слідчому прокуратури Львівської області В. Тупчує від уповноваженого у справах релігії С. Ганженка: «Федорак характеризувався, як уніатсько настроєна особа. Будучи настоятелем храму в с. Коршів, проводив богослужіння за уніатським обрядом (греко-католицьким — автор). Так, на-

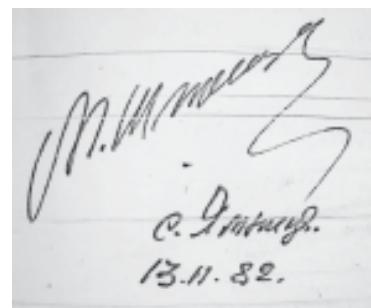
Отець-мітрат
Михайло Федорак

приклад, ще в 1963 році було встановлено, що Федорак перед проповідю і після її закінчення закликав людей ставати на коліна, як передбачено уніатським обрядом. Федорак в своїх проповідях осоромлював молодь, що вона не відвідує церкви! Також він був затриманий органами міліції за те, що отримав від віруючих села Коршів кілька безкоштовних мішків картоплі». Такі дрібні порушення російських православних канонів, о. Федораком чимраз тим більше наражали його на небезпеку. З 1963 року о. Федорак береться під особливий контроль органами КДБ. Більшість священиків православних парохій із сусідніх сіл такі як о. Мирослав Кошт та о. Юрій Федик постійно скаржились слідчим органам, що їхні приходи відмовляються від православного богослужіння, а закликають священиків проводити службу за греко-католицьким обрядом, так, як це робить Федорак. 24 жовтня 1963 року служби КДБ таємно надсилають свою людину до церкви на недільну службу о. Михайла Федорака. Після служби, ця особа так оповідає побачене у церкві слідчому: «Федорак проповідь говорив з проповідниці на церкви, а не на солії, як всі священики. Перед проповідю і після неї на колінах з всіма людьми говорив Отче наш – як було за унії, що є проти православного уставу. Федорак на своїй проповіді ані державних властей не згадував, ані Православну віру. В церкві жінки тримають хоругви і уніатські довгі свічки. Чашу не відносив на жертвінок по уставу, але по уніатських державах з престолі і аж по закінченні Служби відносив її на жертвінок. А ще цей М. Федорак відправляє вже давно заборонену латинську «суплікацію» на колінах. Він робить між священиками і віруючими деморалізацію, для того щоб воскресити унію! І можна сказати, що йому вдається, люди горнуться і церква повна народу, що не можна пройти по ній...». Вкінці 1963 року

о. Федорака радянська система арештувала через сфабриковану справу розповсюдження між вірянами молитовників. Усе його майно було конфісковане. 25 лютого 1975 року о. Федорак був звільнений з тюрми через амністію, пробувши в ув'язненні один рік і сім місяців. Чез два роки його поновлюють у священицькій праці. З 1977 по 1981 рр. о. Федорак виконує обов'язки священика у Темерівцях, Куропові, Пукасівцях, Блюдках, Мижигірці.

4 грудня 1981 року о. Федорак призначений священиком до Ямниці. Він одразу ж береться за відновлення храму св. Миколая, який потребував ремонту. Впродовж кількох років о. Михайло разом із своїми вірянами повністю відновив церкву. Вона знову стала однією з кращих в області. Однак у 1982 році радянські служби знову відкрили кримінальну справу. Хтось з ямничан написав скаргу на Федорака, що той порушує православні канони, самовільно хрестить дітей і т. п. Зокрема цей ямничанин писав від імені всього церковного комітету села. На захист священика стала ямницька громада. У своєму листі уповноваженому у справах релігії ямницькі віряни від імені касира церкви Б. Когуча написали: «Ніхто з церковної двадцятки села Ямниця заяві про порушення священиком Федораком законодавства про культу і зловживання не писав. Чий підпис на заявлі 13 лютого цього року я не знаю, все що сказане в заявлі я і голова ревізійної комісії В. Дейчаківський не підтверджуємо! Все це видумка! 22.02.1982 р.». Сам Федорак у поясненні прокуратурі, так писав про цей лист: «Ця скарга на мене, яка написана нібито від церковного Комітету, є фальшивка, а писав це не церковний комітет, а якесь ворох до мене налаштовані люди, а може тільки одна особа, що прикривалась церковним комітетом. св. Федорак. 16.02.1982 р.»

1989 рік стає переломним в житті отця і ямницької громади. 30 жовтня цього року о. Михайло Федорак виришує зі своїми парафіянами, що настав час покінчити з Руською Православною Церквою. Громада Ямниці перешошла в області повернулася до УГКЦ, чим вразила все Прикарпаття. Діяльність о. Михайла для нашої громади не передати цими кількома рядками.

Підпис ямничанина, який
доніс на о. Федорака

Любов'ю і щирою вдячністю плали парафіяни своєму священику за його вірність, ревність, доброту і невтомність. Однак ця нелегка праця і переслідування комуністичної влади виснажили отця, він почав хворіти. 13 квітня 1995 року о. дієцтвів із Ямниці прокотилася сумна звітка, що отця Федорака більше немає.

З того часу минуло вже 20 років, однак ямничани завжди пам'ятатимуть і будуть молитися за щиру та чисту душу свого отця Михайла. Він був одним із них, які замикають собою цілу епоху в нашому українському бутті – епоху великого патріотизму, духовної жертовності, вічного протистояння в умовах ворожого режиму. Чин служіння о. Федорака, без перебільшенні, утверджує високий авторитет церкви, а плоди його праці не здатні знищити ніякі історико-політичні катаклізми.

Матеріал підготував
Андрій СМІЖАК

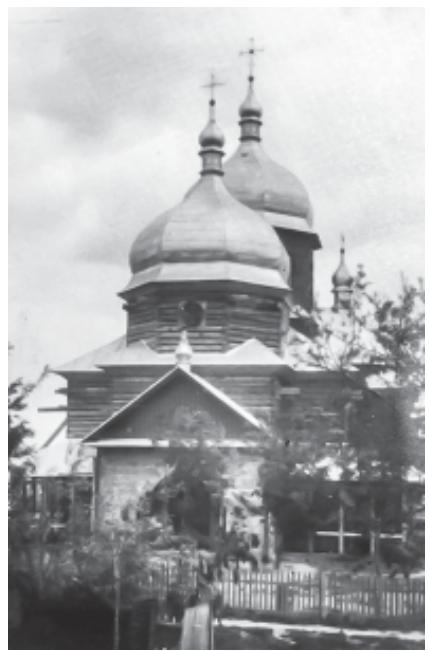
Могила о. М. Федорака

Парох Юстин Гірняк: «Все віддам для громади...»

Добрий пастир, великий патріот нашого краю, будівничий церкви святого Миколая, о. Ю. Гірняк близько чверті століття був парохом Ямниці. Його шире серце жило болями і радощами Ямниці – тоді однієї з найбільш відомих за свій патріотизм у Станіславському повіті. Цей патріотизм пристіпив усім ямничанам саме о. Гірняк.

Цього року минає 100 літ з того дня коли молодий о. Юстин Гірняк прийшов на парафію до Ямниці. Священика пам'ятують як великого книгољуба та шанувальника української літератури і народної пісенної творчості, доброго освітянину і шанувальника сільського спорту. Ім'я о. Юстина залишилося в пам'яті вірних як найкращий зразок священика та широго українського патріота. Зерна, посіяні ним в душах вдячних ямничан, і нині проростають у нашому селі. До 100-літнього ювілею приходу о. Юстина Гірняка до Ямниці подаємо добірку світлин, які ще жодного разу не публікувалися у друкованих виданнях.

Матеріал підготував Андрій СМІЖАК

Церква св. Миколая. 1933 р.

Отець В. Попель та парох
Ю. Гірняк, 1936 р.

Парох Ю. Гірняк біля своєї
плебанії (двору), 1930-ті роки

Старший пластун
Ю. Гірняк

Юстин Гірняк
з батьком Йосифом

Юстин Гірняк
у дитинстві

візитка Ямниці

**Новонароджені
І кварталу
2016 року**

ЛУТЧИН
Евеліна Юріївна –
07.12.2015 р.

РЕБРИК
Роман Богданович –
28.12.2015 р.

ВІВЧАРУК
Катерина Віталіївна –
12.01.2016 р.

ПЕТРИШИН
Тимофій Олегович –
29.01.2016 р.

ДВОЛЯТИК
Анастасія Вікторівна –
28.01.2016 р.

СЕНЬКО
Людмила Романівна –
07.02.2016 р.

ПАЩАК
Анастасія Василівна –
02.03.2016 р.

ФЕДОРКІВ
Святослав Ярославович –
16.03.2016 р.

**На рушничок щастя
стали**

ЦИГАНЮК Василь Миколайович, уродженець села Ямниця – ЛУТЧИН Наталія Василівна, уродженка села Ямниця.

**Відійшли
у вічність**

МИХАЛЬЧУК Анна Спиридонівна (1925 р. н.) –
31.12.2015 р.

КОГУЧ Степанія Юліанівна (1927 р. н.) –
22.01.2016 р.

ДЕРКАЧ Богдан Йосифович (1935 р. н.) –
24.01.2016 р.

СМІЖАК Микола Прокопович (1921 р. н.) –
09.02.2016 р.

ЯКУБІВ Михайло Васильович (1946 р. н.) –
05.03.2016 р.

БИБІК Марія Гілярівна (1934 р. н.) –
07.03.2016 р.

ГАЛЯРНИК Микола Васильович (1949 р. н.) –
13.03.2016 р.

РЕПЕТИЙ Михайло Михайлович (1951 р. н.) –
26.03.2016 р.

Спецвипуск газети "Вперед"

Головний редактор
Андрій Сміжак

Редакційна колегія:
Р. Постолянюк, І. Лесів,
М. Боднарчук, В. Савчак,
Р. Смицинюк, О. Пачків.

Додрукарська підготовка редакції
газети "Вперед".
76010, Україна, м. Івано-Франківськ,
вул. Короля Данила, 11.

Тираж 1200. Зам. №
Друк "Місто НВ",
м. Івано-Франківськ,
вул. Незалежності, 53.

Коли мистецтво творять твої руки

Відомо, що мистецтво української вишивки було поширене на наших теренах ще з часів Київської Русі. Дослідники припускають, що той самий орнамент, що ми бачимо на рушниках та сорочках, був закладений ще у період Трипільської культури – однієї з перших цивілізацій людства. З покоління в покоління передавали матері та бабусі своє вміння молоді, навчаючи дівчат дбайливому веденню домашнього господарства. Вишивання, в'язання, шиття привчали до уважності, точності, обережності, швидкості руху. У цьому номері газети «Ямниця» знайомимо наших читачів із талановитою вишивальницею, вихователькою ДНЗ «Зіронька» Іриною Василівною Іваночко.

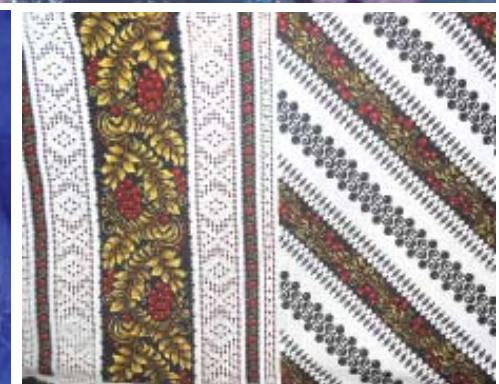
Вже ніколи не зможемо дізнатися, хто перший спробував передати красу природи, свої переживання та відчуття через орнамент і колір вишивки. І якою була та перша голка... Але хтось таки був перший... Так само і в родині Ірини Іваночко, де мистецтвом вишивки займається котре вже покоління.

Іваночко (з дому Караванович) Ірина Василівна народилася 17 листопада 1978 року в селі Ямниця. Змалку виростала в родині, де шили і вишивали. Свої перші мальовничі хрестики творила на серветках, великовідкладних рушничках. Відкрити таємницю вишивки їй допомагали рідні

– вчителі, мама Галина Антонівна знана в селі кравчиня та бабуся Параскевія Романівна.

У 1985 році Іра пішла до першого класу Ямницької середньої школи. Після її успішного закінчення поступила в Прикарпатський університет ім. Василя Стефаника на спеціальність «Психологія».

Працює Ірина Василівна у Ямницькому ДНЗ «Зіронька», де також знайомить дітей з вишивкою, таким чином поглиблюючи традиції Великодня, Різдва, Свята Матері. На даний час дуже любить вишивати сорочки, костюми і плаття. Надає Іра перевагу і вишиванню бісером, де творить неймовірно красиві Вели-

кодні рушники та образи. Жодна вишивка не повторюється і не схожа на попередню. Багато своїх robіт родина вишивальниця подарувала рідним, що проживають у Канаді, Америці, Італії.

В оселю Ірини Іваночко ніколи не «приходить зима». Бо коли розкладає поруч себе власні роботи, зак-

вітчані найяскравішими барвами світу, хочеться простягнути руки і вхопити в оберемок букет кольорових ромашок чи доторкнутися до гранат спілого винограду. Тоді душа забуває про буденне – хочеться радити і любити все, що тебе оточує.

**Матеріал з альбому
«Мистецтво нашого села»**

ний підхід до кожного початківця. Тренуємося лазити на стендах, які мають різну висоту і ступені переходів. Вивчаємо різні види страхування, перелік необхідного спорядження тощо.

— В горах часто буваєш?

— Я в основному тренуюся на стендах, оскільки на них проходять змагання. Але гори люблю понад усе. Влітку тренуємося на скелях Довбуша у Бубнищі та Буках.

— І наостанок, що б ти порадив початківцям в скелелазінні?

— Я б порадив бути різносторонньою особистістю, щоб було щось ще крім скелелазіння. Але якщо цей аспект відкинути, то перша порада, коли мене запитують, я завжди говорю, що потрібно тренуватися без травм. Починати треба з простих тренувань у залі 2-3 рази на тиждень. Цього вистачить для певного прогресу вже за перший рік. Важливо отримувати задоволення від того, чим ти займаєшся, зберігати мотивацію. Бажаю лазити в хорошій веселій компанії цікавих людей, які тебе підтримують, щоб це було позитивним доповненням до основного життя, а не якоюсь ношею чи тягарем.

Розмовляв Андрій Сміжак

— Де і як проходить тренування?

— Франківські прихильники цього виду спорту займаються на тренажерах для скелелазіння в манежі фізкультурного коледжу, а також у новому залі при Комерційному коледжі ім. Степана Граната. Тренування, тривають 2,5-4 години три рази на тиждень. У них входить багато елементів з інших видів спорту. З новачками працюють досвідчені інструктори, які мають індивідуаль-

